

ALICIA GUTJE

Mėlynas
rūkas

I KNYGA

Erotinis romanas

Alma littera

2013 m. balandžio 5 d.

Baby I'm from New York!... Concrete jungle where dreams are made of... There's nothing you can't do... Now you're in New York!...

Dievinu šią Alicijos Kys dainą. Kiek kartų jos klausiausi? Milijoną? Na, gal ir ne tiek, bet tikrai daug...

Tobula daina... Tobulas rytas... Labai tikiuosi, kad ir diena manęs nenuvils.

Juk šiandien penktadienis! Mažasis savaitgalis! Tikriausiai vakare susitiksiu su Rajanu...

Nusišypsau žiūrėdama į save vonios kambario veidrodyje. Mano pirštai mikliai pina kasą. O ši ilga. Iki juosmens.

Rajanas kartą sakė, kad nė nemėginčiau nusikirpti plaukų, antraip jis metus su manimi nesikalbės. Sukikenu prisiminusi tą mudviejų pokalbį.

Stora plaukų pynė netrukus jau guli ant mano kairio peties. Belieka blizgiu perbraukti lūpas, ir būsiu pasiruošusi lėkti į darbą.

Nors... Jei ateičiau vien su tamsiai mėlynu trumpučiu klostuotu sijonu ir liemenėle, nedaugelis mane suprastų. Ko gero,

sulaukčiau dviejų skirtingų nuomonių: arba aš diktuoju naują aprangos stilių, arba... išprotėjau. Turbūt antrasis variantas būtų arčiau tiesos.

Ir vėl lūpose pražysta šypsenėlė.

Nieko nėra seksualiau už *Victoria's Secret* apatinius ir *Slice of Heaven* lūpų blizgį. Jųdviejų derinys ŽUDANTIS!

O šiandien kaip tik toks derinys puošia mane. Bet kol nenuklydau į seksualumo lankas, baigsiu rengtis ir dirstelėsiu į laikrodį, kad įsitikinčiau, ar neveluoju į darbą.

Melsvų berankovių marškinėlių sagos tuoj bus užsegtos. O ir laikrodžio rodyklės dar neskubina lėkti pro duris.

Bateliai... Kokie tiktų prie šios aprangos? Jų turiu tiek, kad... Ak, kaip sunku išsirinkti... Ir viskas per tą Rajaną...

Patikimieji *Jimmy Choo* dar nė karto manęs nenuvylė. Juk raudoni aukštakulniai niekada neišeina iš mados, tiesa?

Piniginė... Raktai... Mobilusis... Kosmetinė... Hmm... Regis, viską pasiėmiau...

Ak, taip. Prieš išeidama iš buto neiškenčiu neužsidėjusi ant galvos juodo plonyčio lankelio su mažyčiu kaspinėliu. Vis tiek tamsiuose mano plaukuose jo beveik nematyti...

Lifte sienas ramstau viena. Paprastai tokiu metu tenka sutikti vieną kitą kaimyną, skubantį į darbą, bet... Penktadienis... Pavasaris... Saulutė... Regis, niekas niekur neskuba.

Kaip būtų gera ir man dar valandėlę pasivartyti lovoje... Deja, negaliu sau leisti tokios prabangos... Laukia milijonas darbų...

Garaže nemiega tik keli automobiliai. Vis dėlto ne aš viena tokį ankstų rytą pasirinkau darbą, o ne klaidžiojimą po sapnų karalystę...

Atpažįstu kaimyną iš antro aukšto, kilsteliu ranką. O jis nušįpso ir linkteli galvą. Malonus vyras... Tik dabar apsižiūriu, kad gyvendama šiame name šešerius metus visai nepažįstu savo kaimynų. Bet čia Niujorkas... Nemiegantis miestas... Visi užsiėmę savais reikalais... Tad nieko keisto...

Maniškis baltutėlis audi A3 kabrioletas tikriausiai irgi nekantrauja, kada jį pažadinsiu. Labiausiai man patinka juo skrieti užmiesčio gatvėmis. Tada nuleidžiu stogą ir nesipriešinu vėjui, o šis vos gavęs progą tik ir taikosi pažaisti mano plaukais.

Išties pasiilgstu tų užmiesčio išvykų. Aną mėnesį tik kartą ten buvau. O juk važiuodavau kiekvieną savaitgalį. Gal rytoj nulėkti pas Leinę?

Manęs jau nebestebina spūstys Šeštajame ir Parko aveniu. Pripratau. Tiesą sakant, ne tokios jos ir baisios. Kai automobilyje skamba gera muzika, ir laikas greičiau eina, ir nuotaika nesubjūra, jei kur nors nespėji.

Tiesa, tik atvykusi į Niujorką kasryt būgštavau pavėluosianti į darbą. Reikėjo gero pusmečio, kad nebegalvočiau apie neišvengiamas automobilių spūstis.

Nesigailiu dėl svarbiausio savo gyvenime priimto sprendimo – persikelti į Niujorką. Pamilau šitą miestą ir jau nebeįsivaizduoju savęs gyvenančios kitur.

MAN ČIA PATINKA!

Sakiau, kad laikas greitai bėga? Štai ir mano darbas. Tikriau, pastatas, kuriame dirbu. Jei kartais prireiktų kokios nors paslaugos, jame nesunkiai rastum įmonę, galinčią ją suteikti.

Taigi nenuostabu, kad garaže tenka ilgokai paieškoti vietos automobiliui. Man ši vieta primena mažytį spalvotą skruzdėlyną. Tik labai prabangų...

Liftu su manimi besikeliančiam vyriškiui pasakau reikiamo aukšto numerį... *Devintas.*

Jis maloniai nusišypso. Nelabai suprantu, kodėl. Ar mano veide parašyta, kad mėgstu nepažįstamųjų šypsenas? O gal jį klaidina mano apranga? Tiesa, atrodau kaip mokinukė... Su kasyte ir lankeliu. Turbūt tas vyras mano, kad esu kokia nors praktikantė, pirmąsyk atvykstanti į darbą.

Atsakau į jo šypsena. Pati nežinau, ar dėl to, kad esu mandagi, nors to žmogaus tikriausiai niekada nebesutiksiu, ar kad juokiuosi iš savęs... Iš savojo mokinukės įvaizdžio...

Devintas aukštas. Prasiveria lifto durys. Už nugaros palikusi žavų vyriškį traukiu link stiklinių durų, ant jų didelėmis raidėmis užrašyta MOLINŲ REKLAMOS AGENTŪRA.

Žinoma, blondinė ir vėl plepa telefonu.

– Džesika, gal skambino Denisė? – klausiu nė nepasisveikinusiu su ja.

Kodėl nesisveikinu? Tarkim, mudvi nelabai mėgstam viena kitą... Švelniai tariant...

– Tu jos dešinioji ranka. Ne aš. Turėtum pati žinoti, – atšaukta Džesika.

– O Erika yra?

– Nežinau. Neturiu kada stebėti tavo draugužių.

Taip. Kas daugiau gali sugadinti nuotaiką, jeigu ne ji?

– Ačiū už išsamius atsakymus. Tikiuosi, nereikės dar kartą priminti, kad išsiųstum tas sutartis. Nebent turi daug darbo. Pavargsti nuolat rankose laikyti telefoną, tiesa? Išsiųsi ar visgi tuo pasirūpinti man?

– Išsiųsiu... – iškošia Džesika pro sukąstus dantis.

Nė neabejoju, kad dabar jos mintys pilnos vienas už kitą bjauresnių epitetų, nutaikytų į mane. O man tas pats. Blondinė nėra ir niekada nebus geriausia mano draugė. Siaubas! Kartais taip sunku atsispirti pagundai pastatyti ją į vietą.

Mano kabinetas neatrodo pats erdviausias pasaulyje, bet vietos jame užtenka. Stalas, kėdės, spinta – visa, ko reikia darbui. Tiesa, dar kompiuteris, nors dažniausiai naudojuosi asmeniniu. Denisės pageidavimu. Kad informacija nepatektų į netinkamas rankas.

Manhatane nestinga reklamos agentūrų, tik ir siekiančių persivilioti užsakovus iš konkurentų. Jos, ypač naujai susikūrusios, tampa tikra rakštimi geroje vietoje.

MOLINŲ reklamos agentūra gerai žinoma Niujorke. Ne pati didžiausia, bet turi užsitarnavusi patikimą vardą rinkoje. Tad čia labai paisoma informacijos slaptumo. Iki šiol, rodos, puikiai susidoraju su šia užduotimi.

Ant stalo guli rausvas aplankas. Paimu jį ir atsiverčiu.

Ką daryti su šia kvėpalų reklama? Reikės pasitarti su Denise. Ji geriau žinos, ko nori tie žmonės...

Beldimas į duris priverčia trumpam atsitraukti nuo savo minčių ir atkreipti žvilgsnį į jas.

– O... *sexy* stiliukas... Jau įsivaizduoju tave pornografiniame filme... – juokiasi įėjusi pro duris stamboka tamsiaplaukė moteris.

– Kaip visada tu gerai žinai, ką iš pat ryto noriu išgirsti... Labas rytas, Erika...

Užverčiu aplanką ir šypsodamasi einu sėstis prie stalo.

Kitam už tokią pastabą išrėžčiau porą žodelių. Bet argi gali pykti ant Erikos? Pirmą, ji gera mano draugė. Antra, toks jos bendravimo stilius... Atviras ir kartais itin aštrus kaip aitrioji paprika.

– Jei būčiau vyras, tikrai nepraeičiau pro tave. Spėju, ne vienas norėtų pažaisti lovoje su mokinuke...

– Erika, gal liausies?

Noriu atrodyti rimta, bet nesusilaikau ir nusijuokiu.

– Pripažink, tau patinka mano kalbos... Manai, matydami šitaip apsirengusią moterį, vyrai svajoja apie ką kita?... Po velnių, mergyte, tu karšta...

Suraukiu antakius prisiminusi lifte sutiktą vyriškį. Nejau ir jam sukėliau tokias mintis? Ar aš ką tik nuraudau? Pajutau savo lūpose žaidžiant paslaptinę šypsena.

– Ema, tu karšta ir puikiai tai žinai... Tik neaišku kur tas vyras, nebijantis nusideginti lūpų...

– Majamyje. Šiandien turėtų grįžti...

– Kalbu ne apie jį...

– Žinau...

– Gal galėtum duoti savo asmeninio trenerio telefoną? – su-
maniai keičia pokalbio temą Erika.

– Kam tau prireikė Teilorio? – nustembu.

– Žiūrint į tavo kojas, nori nenori prabunda tas kipšas... Pa-
vydas. Pradėsiu ir aš sportuoti. Vasara jau čia pat, o į pernykštį
maudymosi kostiumėlį vargu ar įtilpsiu.

– Tu sportuosi? – patogiai atsiremiu į kėdės atlošą, nes pui-
kiai žinau, kuo baigsis šis mudviejų pokalbis. – Kiek kartų pra-
dėjai ir metei? Tas pats su dieta, jai, kaip ir sportui, po kelių
dienų ateina galas...

– Nesakyk. Paskutinę dietą ištvėriau dvi savaites...

– Net dvi savaitės be spurgų... Kokia tu šaunuolė... – nors
negražu, bet visgi ironiškai pasišaipau iš draugės.

– Ką daryti, jei aš jas mėgstu? – Erika iškelia rankas prieš
save, tarsi vaidintų dramos spektaklyje.

– Jau ne kartą esu tau sakiusi: skanauk jas, o ne ėsk... Tu
vienu sykiu suvalgai visą jų dėžę...

– Sudaryk man naują dietos planą... Pažadu šį kartą jos lai-
kytis...

– Netikiu. Ir išvis kas per noras būti lieknai? Tavo apvalumai
visi vietoje. Nieko per daug ir nieko per mažai. Baik su visom
dietom. Džiaukis gyvenimu ir toliau valgyk tas savo spurgas.

– Žinai, mūsų verslas verčia gražiai atrodyti. O lieknumas
lygus patrauklumui. Nors, tiesą sakant, man patinka mano fi-
gūra. Paskutinis meilužis sakė, kad daug geriau mylėtis su ap-
kūniom moterim.

Ak, Erika... Tu sugebi užkrėsti gera nuotaika...

– Na, matai... Be to, ir aš nesu tokio lieknumo kaip dantų
krapštukas. Turiu ir krūtinę, ir užpakaliuką.

– Bet tu aukšta ir... Ak, o aš mažutė ir storutė... Tačiau ge-
riausias vaistas nuo visų ligų yra juokas. Pasijuokėm, o dabar
grįžkim prie darbo. Denisės nėra?

– Ne. Įprastai tokiu laiku ji jau būna darbe. Matyt, vakarykštis teismo posėdis ėjosi ne taip, kaip ji tikėjosi. Skyrybos – bjaurus reikalas... – atsidūstu.

Net pikčiausiam savo priešui nelinkėčiau patirti skyrybų kartėlio. Žiauru, kai griūva dviejų žmonių gyvenimas.

Suskamba mano telefonas. Žinutė nuo *bosės*.

– Denisė atvažiavo... – sakau Erikai, kilstelėdama antakius.

– Vadinasi man metas dingti. Susitiksime vėliau. Iki ir sėkmės.

Erika išeina. Pažvelgiu į ant stalo gulintį rausvą aplanką. *Ema, kvepalų reklama pati nesusikurs, jei tik į ją žiūrėsi, o ne imsiesi darbo.* Gerai, kad ją reikia pristatyti tik kitos savaitės gale. Taigi turiu dar šiek tiek laiko.

Išgirstu trinktelint gretimo kabineto duris. Ji jau čia. Eiti ar neiti? Hmm...

Pasiimu rausvą aplanką, tarsi jis man teiktų pasitikėjimo, ir pakilusi nuo kėdės žengiu kelis žingsnius prie durų, jungiančių mano ir generalinės direktorės kabinetus. Labai patogu. Ypač kai visai nesinori matyti dirbtinės tos blondinės šypsenos.

Padrąsinusi save atidarau duris ir žengiu pro jas. Denisė sėdi už stalo ir nė nežvilgteli į mane, kažką rašo gelsvame popierėlyje.

– Labas rytas, – pasisveikinu mandagiai, bet ne per džiugiai.

– Labas, Ema, – santūriai atsako ji.

– Norėjau pasitarti dėl kvepalų reklamos... – kalbėdama priešais save kilsteliu aplanką.

– Palieku tą reikalą spręsti tau vienai. Žinau, kad susitvarkysi. Dabar visai neturiu tam laiko...

Hmm... Įdomu, ką veiki? Tavo darbo grafiką sudarau aš ir tikrai žinau, kad neturi kuo užsiimti.

Denisė padeda rašiklį ant stalo ir pakėlusi į mane akis atsi-lošia į kėdės atkalnę.

– Gerai jaučiatės? – klausiu be jokio smalsumo. Ir tą pačią akimirką pasigailiu savo klausimo.

Mano valdingoji *bosė* visai neatrodo valdinga. Veikiu liūd-
na. Pavargusi. Nusiminusi...

– Tarkim, gerai... – atsidususi atsako.

– Gal kuo nors galiu padėti?

*Ir vėl tas mano ilgas liežuvis. Gana, Ema! Nebeklausinėk! Ne-
jau nematai, kad ji visai nenori apie tai kalbėti.*

– Kas nors dar? – šaltai teiraujasi Denisė, ranka atmesdama atgal savo peroksidines garbanas.

Oi! Noriu pasakyti: šviesias garbanas...

– Tik primenu, kad šiandien jūsų laukia trys susitikimai. Po valandos – su advokatu. Antrą valandą atvyks užsakovas dėl vyno reklamos, su juo kalbėjomės prieš dvi savaites. Jis norėtų aptarti kai kurias sutarties sąlygas. O vakare, aštuntą valandą, jums rezervuotas staliukas *Blue Hill* restorane. Ten susitinkate su ponais Molinomis.

– Nepamiršk vėliau dar syki priminti. Šiandien mano galva visai neveikia.

– Žinoma... Gal išvirti kavos?

Kodėl aš niekaip negaliu užsičiaupti?

– Tam yra Džesika. O tu ir taip turi užtektinai darbų, – Denisės veide pasirodo šiokia tokia šypsena.

– Tai netrukdysiu. Pašaukite, jei ko nors prireiks.

Greitai pasišalinu iš kabineto. Atsisėdusi už stalo garsiai iš-
kvepiu orą. Lyg visada taip daryčiau.

Regis, niekur nepasislėpsiu nuo tos kvėpalų reklamos. Pasi-
rodo, likau už ją atsakinga pati viena... Kaip paprastai...

Ir vėl suskamba manasis *Samsung Galaxy S2*, tik šįkart skambutis daug ilgesnis.

– Labas, mielas... – šypsodamasi sveikinuosi su savo pa-
šnekovu. Ak, kaip aš jo pasiilgau! – Kur dabar esi?.. Tikrai?..
Grįžai?.. Ei, kodėl toks piktas?... Kas nutiko?... Negali būti... Pa-
pasakok... Gerai... Ten, kur visada?... Bet žinok, galėsiu pasiro-

dyti ne anksčiau kaip aštuntą... Turiu daug darbo... Pažadu ten būti... Iki, bučkis...

Dar tik devynios valandos ir dvidešimt dvi minutės... *Ryto*. O mano galvai jau reikia poilsio.

Koridoriuje blondinė kreivai pažvelgia į mane, praeinančią pro jos darbo stalą. Žinau, kad ji man iki šiol pavydi paaukštimumo, nes seniau už mane čia dirba, o vis dar yra administratore. Ir tegul. Aš šių pareigų nusipelniau kruvinu darbu.

Erikos kabinetas aukštu žemiau, koridoriaus gale. Agentūra užima du aukštus. Apatinis priklauso kūrybos skyriui. O viršutiniame sėdi visa valdžia.

Iš tolo pamatau draugę kalbant su fotografu. Išvydusi mane Erika kilsteli smilių – *luktelėk*. Po kelių minučių prieina.

– Na, kaip? – klausia ji.

– Eime į tavo kabinetą... Ten galėsime ramiau pasikalbėti... – pasiūlau.

Ant jos kabineto durų puikuoja sidabrinė lentelė „Kūrybos vadovė ERIKA LARSEN“.

– Ką nors sužinojai? – Erika negali nuslėpti smalsumo.

– Denisė nieko nepasakojo. O aš jos ir neklausiau. Atrodė nusiminusi, tad nenorėjau per daug įkyrėti. Tikriausiai išsiskyrė. Nes dar aną dieną sakė, kad tai tebus formalumas. Abudu su vyru pasirašys ir bus laisvi.

– Pasistengsiu nesimaišyti jai po kojom. Dar ką nors netyčia leptelėsiu ir prisidarysiu bėdos...

– Denisė šiandien mažai bus agentūroje. Tik antrą valandą turės čia susitikimą. Bet kažkodėl man atrodo, kad jis bus nukeltas arba man bus liepta pačiai viskuo pasirūpinti.

– Nejau viskas taip blogai?

Gūžteliu pečiais nežinodama, ką atsakyti.

– Neskambino Rajanas? – klausiu lyg tarp kitko.

– Skambino... Vakare nori susitikti..

– Nesakė kodėl?

- Ne. O tau?
- Užsiminė apie kažkokias problemas rojuje. Matyt, juodu ir vėl susipyko... – lyg būdama visiškai užtikrinta pavartau akis ir pakraipau galvą.
- Tikriausiai... Važiuosi susitikti?
- Tik nesakyk, kad tu nevažiuosi... Neišsisuksi... Jis pakvietė ir tave.
- Aišku, važiuosiu. Nejau praleisiu progą prisigerti penktadienio vakarą, – nusijuokia Erika. – Vis tiek neturiu geresnių sumanymų.
- Atsakai jai šypsena.
- Klausyk, Erika, o kaip ten kvėpalų reklamos reikalai? Turi idėjų? Gal jau ką nors sukūrei? – klausiu staiga prisiminusi, dėl ko pas ją atėjau.
- Šiokią tokią medžiagą turiu surinkusi. Bet nieko konkretaus dar negaliu pasiūlyti.
- Vis tiek duok ką turi. Reikia pagaliau sukurti tą reklamą. Tik nesuprantu, kodėl kaip tik su šia tiek daug vargo.
- Gal dėl to, kad kalbama apie itin specifinį kvapą... Jei atvirai, nemanau, kad kvėpalai turės didelį pasisekimą. Išvis nesuprantu, kam Denise ėmėsi šio užsakymo, – stebisi Erika.
- Nes geri pinigai. Beje, kartais ji imasi tokių rizikingų projektų, kad paskui mums tenka sukti galvą, kaip juos įgyvendinti. O Denisei kas? Gauna pinigų ir ramiai sau sėdi, – net pykteliu ant *bosės*.
- Denise ir vėl nusiplovė rankas? Tu likai atsakinga? – ne be pašaipos teiraujasi kūrybos vadovė.
- Kaipgi kitaip. Kas antras užsakymas gula ant mano pečių. Tarsi čia vadovaučiau aš, o ne ji. Visiškai nebeturiu laisvalaikio. Galima sakyti, dirbu jos darbą.
- Ji pasitiki tik tavimi. Žino, kad viską padarysi laiku. Turėtum džiaugtis.
- Džiaugtis? – žiūrėdama į draugę kilsteliu antakį. – Neturiu laiko net nuvažiuoti pas Leinę. Ką jau kalbėti apie apsilankymą

pas tėvus. Žinoma, kiekvienam patinka būti vertinamam. Aišku, tai malonu. Bet šiuo metu man reikia poilsio. Negaliu visą laiką dirbti tokiu krūviu. Aš ne kompiuteris.

– Eik jau. Tavo smegenys kaip kompo. Iš kažkur vis gauni naujų idėjų. Ema, čia Niujorkas. Turi daug dirbti, kad ką nors pasiektum.

Keliskart pritariamai linkteliu galvą. Taip. Turiu tiek dirbti, kad pasiekčiau visus savo užsibrėžtus tikslus. Žinau tai, drauguže.

– Ką veiksi savaitgalį? – matydama mane, paskendusią mintyse, klausia Erika.

– Miegosiu, – sukikenu. – Man žiauriai trūksta miego. Taigi visą savaitgalį praleisiu lovoje.

– Viena? Ne, ne, ne. Vienai lovoje nesmagu.

Vėl ji pradeda tas savo nešvankias kalbas.

Nusišypsau ir pamojusi ranka žengiu iš kabineto, palikdama Eriką vieną.

Prieš uždarydama duris dar spėju išgirsti:

– Nepamiršk pasiimti į lovą ir žaisliukų... – šiuos žodžius padalydi jos juokas.

Visą dieną neturiu laisvos minutės atsipūsti. Net atsisakau Erikos kvietimo pietauti. Esu gyva tik arbata ir vynuogėmis, jų randu mūsų mažytėje virtuvėlėje.

Mane ta kvėpalų reklama tikrąja žodžio prasme ima smaugti. Pirmą kartą nežinau, ką parengti pristatymui. Niekaip negaliu susikaupti ir ką nors sumanyti. Stinga net paprasčiausios, kvailiausios idėjos.

Žinau, kad esu pervargusi. O tai atsiliepia mano darbo kokybei. Todėl ir sėdžiu pikta ant savęs. Na, šiek tiek ir ant viso pasaulio.

Dar ir blondinė neduoda ramybės su vis tomis pačiomis sąskaitomis už visokiausius mokesčius, kuriuos moka agentū-

ra. Kas aš? Buhalterė? Ji vis neša jas man ir niekaip nesupranta, kad tai ne mano darbas.

Po velnių tą reklamą!!! Garsiai surinku... Mintyse. Rodos, šiandien mano vidinis balsas pasirinkęs aukštą tembrą. Kaip jis ten vadinasi? A, sopranas.

Jeigu ir toliau taip eisis, imsiu šaukti balsu.

Lyg ir viskas aišku: kvepalai, žavus ilgakojis modelis, paplūdimys ar naktinė miesto gatvė. Bet problema ta, kad jie kvepia ne skaniausiomis pasaulio gėlėmis, o tiesiog... smirdi. Lyg ir benzino, medienos bei dar velniai žino kokiu mišiniu. Štai čia ir prasideda visos gudrybės, kaip parduoti, kas tau nepatinka.

Bent jau turiu visą kitą savaitę šiam prakeiktam darbeliui užbaigti.

O! Jau septynios valandos! Ir ką aš visą dieną veikiu? Nieko, tik spoksojau į rausvąjį aplanką. Nekenčiu tos spalvos...

Erika tikriausiai jau išvažiavo susitikti su Rajanu. Tarėmės, kad juodu lauks manęs. O ir visi kiti bendradarbiai, ko gero, jau pabėgę iš agentūros. Įdomu, ar tebėra blondinė? Visai nenustebčiau, jei būtų nusimuilinusį pirmoji.

Išjungiu kompiuterį. Uždarau langą. Užrakinu kabinetą. Ir tik koridoriuje pastebiu, kad visur išjungtos šviesos, aplinkui karaliauja tyla. Blondinė jau dingusi.

Garažas taip pat apytuštis. Ne taip kaip ryte. Įsėdusi į savo baltą automobilį pasidažau blizgiu lūpas ir tuoj pat sukteliu degimo raktelį. Juk manęs laukia draugai.

Mūsų trijulės mėgstamas PIXI baras įsikūręs Kolumbo avenu. Tai vienintelė vieta, kurioje dažnai susirenkame pasidalyti gandai. Ir ne tik jais...

Pirmame aukšte įrengtas to paties pavadinimo naktinis klubas. Viršutiniame - baras. Ten dabar ir lipus savo nepatogiais aukštakulniais. Šiaip jie patogūs, bet, visą dieną avint, kojos pavargsta.

Puikiai pažįstu šią vietą, tad man visai nereikia dairytis Rajano ir Erikos. Mes visada sėdime prie to paties staliuko: trečio iš kairės nuo įėjimo.

Išvydusi plačią Rajano šypseną, traukiu ton pusėn. Jis nuo galvos iki kojų apsivilkęs baltai. Šauniai atrodo!

Stojasi nuo kėdės, norėdamas su manimi pasisveikinti. Bet pirmiau išlenkia stikliuką kažkokio skaidraus gėrimo. Spėju, tekilos.

– Ak... Šauniai atrodai! – garsiai sušunka tarsi kartodamas mano mintis ir tvirtai apkabina. – Šitas tavo įvaizdis man patinka, – pridūria atsitraukęs ir nužvelgęs mane nuo galvos iki kojų.

– Eik sau. Nebūk ir tu kaip Erika, – pažvelgiu į šalia sėdinčią draugę, ši išsišiepusi siurbia kokteilį per šiaudelį. – Nenoriu girdėti jokių nešvankybių. Pats irgi žaviai atrodai. Toks įdeges... Žinai, pasiilgau tavęs, – kalbėdama pakšteliu Rajanui į skruostą. Jis irgi pakšteli.

– Kiek stikliukų tekilos jau išgėrei? – klausiu užuodusi nuo jo sklindant stiprų alkoholio kvapą. Taip, tai tekila. Nesuklydau.

– Kelis, – atsako jis, išdykėliška žaviai šypsodamasis.

– Nemeluok, esi kaip reikiant įkaušęs, – prisimerkiu įtariai žiūrėdama į jį.

– Ema, nebark manęs... Šiandien man kaip niekad reikia alkoholio...

– Tai kas atsitiko? – pasiteirauju žvilgtelėjusi ir į jį, ir į Eriką.

– Atnešk butelį *Jack'o*. Tada ir papasakosiu.

– Rajanai! – supykstu.

– Ema, leisk jam prisigerti, – įsiterpė Erika. – Berniukui šį vakarą liūdna. Tegu sau...

– O tau atnešti kaip visada?

Erika linkteli galvą.

– Maže, tik nepyk. Tikrai noriu išgerti. Ryt pažadu išklaudyti tavo pamokslo, bet dabar... Ššš... – jis prideda pirštą sau prie

lūpų. – Būk gerutė, atnešk butelį... Ir tegu viskas bus įrašyta į mano sąskaitą...

Argi galima nepadėti draugui? Kad ir kaip man nepatiktų žiūrėti į jį geriantį, juk žinau, kad rytoj jį kankins baisios pagirios, bet pagalba yra pagalba. Tegų ir tokia.

Grįžteliu į baro pusę ir nustembu. Hmm... kažkas naujo.

Pakylu nuo kėdės. Mano žingsniai kažkodėl labai lėti. Prie baro sėdi keletas žmonių, bet mano dėmesį patraukia stovintysis už jo. Naujas barmenas? Ar man taip tik atrodo, ar jis žvilgčioja į mane?

Rusva skrybėlė. Dideli juodi akiniai ant nosies. Melsvi marškiniai atraitotomis rankovėmis. Vyrukas turi stilių. Bet ką reiškia keistoji jo šypsena? Nejaugi ir jis mano, kad esu pornožvaigždė? Nusijuokiu iš savo pačios kvailų minčių.

Priėjus prie baro, tas žavus vyras įsmeigia į mane dideles akis. Jau vadinu jį žaviu? Kas toliau?.. Tikriausiai, jis laukia mano užsakymo. Todėl taip ir spokso.

– Butelį *Jack'o*, vieną *Mojito* ir nealkoholinio kokteilio man... – sakau, lyg būčiau alkoholinių gėrimų žinovė, nors beveik visai jo negeriu. Su anais dviem visko išmoksti.

Barmenas šypsodamasis linkteli galvą ir nesmarkiai trinkteli delnu per baro stalviršį, duodamas suprasti, kad užsakymas priimtas.

– O kur Ronis? – neištveriu nepaklaususi apie visada čia dirbusį barmeną.

– Atostogauja... O aš jums netinku? – slėpdamas lūpose šypsnį drąsiai teiraujasi tamsiaplaukis.

Kas čia dabar? „Jums“? Ar jau matyti mano raukšlės? Negi ir man prireiks botokso injekcijų?

– Ar atrodau tokia sena? – drąsos nestinga ir man. „Jums“? Ką jis sau mano?

Vyras už baro nieko neatsako. Tik kilsteli antakį ir nužvelgia mane. Darosi nejauku ten stovėti. Jo žvilgsnis atrodo toks... veriantis.

Palieku barmeną ir grįžtu pas draugus.

– Na, užsakei? Ar tik flirtavai su tuo barmenu? – iškart smalsauja Erika. – Žinai, jis tavo skonio...

– Paklausiau jo, kur Ronis, ir tiek. Be to, man nepatinka flirtuoti su nepažįstamais.

– Galima greitai susipažinti. Lova tam tinkamiausia vieta... – kikena Erika.

Rajanas vaipydamasis jai pritaria.

– Judu liaukitės... – suirztu. – Na, Rajanai, tai kas tau nutiko, kad gavai dingstį prisigerti?

– Išsiskyriau su Simonu. Visiems laikams. Man jau gana... Daugiau nebepakęsiu jo išdavyčių...

Eilinis išsiskyrimas. Kiek tokių per šiuos metus jau buvo? Pamečiau tikslų skaičių.

– Susitaikysite. Pamatysi, – bandau guosti draugą.

– Ne, Ema. Šį kartą aš jam neatleisiu, – piktinasi Rajanas.

– Ir reikėjo tau susirasti tokį jauniklį, – dar ir Erika užberia druskos ant žaizdos.

Dėbteliu tokiu žvilgsniu, kad jai pasidaro nejauku.

– Bet aš suprantu... Meilė yra meilė, – priduria ji, tarsi bandytų sušvelninti pirmiau pasakytus žodžius.

Prie mūsų staliuko pasirodo padavėja. Ji palieka padėklą su gėrimais ir palinkėjusi gero vakaro pasišalina.

Tyrinėju man skirtą neaiškios, lyg ir gelsvos spalvos kokteilį. Smalsu paragauti, ko tas barmenas čia primaišė. Atverčiau šalia taurės padėtą servetėlę ir negaliu... tiesiog negaliu nenusišypsoti. Ant jos pieštuku didelėmis raidėmis užrašyta: **SENUTEI** :) Taip! Dar nupiešta ir šypsenėlė.

Gerai, kad Rajanas su Erika nekreipia dėmesio į mane. Juodu kalbasi tarpusavyje, pilstydami vienas kitam viską.

Atsigręžiu į barą. Žinoma, jis mane stebi. Tikriausiai nenori praleisti progos pasižiūrėti, kaip reaguosiu perskaičiusi, ką parašė.